

[Poul Bøeg.]

nedsætter stigningstakten. Dette var som sagt blot noget, jeg synes burde præciseres på baggrund af de tidligere ordførertaler, jeg har hørt.

Jeg skal så vende mig til det konkrete lovforslag, der foreligger, om industrialiseringsfonden eller den såkaldte kaffefond. Det er der efter vor mening ikke særlig meget at sige om. Det, man her kan konstatere, er, at det er påvist, at der er et mindre finansielt behov, end man oprindeligt havde regnet med. Det er vor opfattelse, at vi kan indskrænke os til at glæde os over, at der her altså foreligger en situation, hvor der kan opnås en besparelse på statsbudgettet og på statsmidlerne, uden at der skal skæres ned på et eller andet eksisterende behov. Man kan klare sig med denne besparelse, uden at det går ud over nogen.

Vi har forstået lovforslaget sådan, at det ville blive en besparelse til fordel for statskassen. Nu har enkelte ordførere været inde på, at man skulle lade denne besparelse overføre til den almindelige u-landsbistand. Det er naturligvis et spørgsmål, vi kan se nærmere på under udvalgsbehandlingen, men i princippet kan vi tilslutte os udenrigsministerens ønske om en velvillig behandling af dette lovforslag i udvalget.

Kristine Heltberg (SF):

Vi har aldrig helt kunnet begribe den mærkværdige sammenblanding, der her er tale om, mellem en kaffeaftigt, u-landshjælp og ikke mindst støtte til visse danske erhvervsinteresser i det fremmede. Vi har aldrig haft nogen særlig begejstring tilovers for kaffefonden, som den hedder, og hele denne finansieringsform og heller ikke denne form for u-landsarbejde. Vi kan derfor ikke heller ophidses særligt voldsomt over forslaget om at reducere de midler, der bruges netop til disse formål fra 70 pct. til 12½ pct.

Ikke desto mindre forekommer det mig at være meget centralt og meget væsentligt at pege på, at de midler, der derved frigøres, må høre hjemme i støtten til arbejdet i udviklingslandene, et udviklingssamarbejde af en helt anden og meget mere rimelig og fornuftig art. Det vil i meget høj grad afhænge af planerne for en sådan udnyttelse af disse

midler, hvordan vi stiller os til dette i og for sig ikke særlig interessante lovforslag.

Jeg vil gerne for en gangs skyld erklære mig enig med den foregående taler, hr. Poul Bøeg, i tanken om, at en generel drøftelse af alle problemerne omkring u-landsarbejdet her på stedet vil være af største vigtighed, fordi der er alt for lidt planlægning, alt for lidt forskning, alt for lidt mening i de midler, vi ofrer på u-landsarbejdet for øjeblikket.

Ib Nørlund (DKP):

Alle har måttet erkende, at støtten til den industrielle udvikling i de såkaldte udviklingslande ikke alene er en retfærdighedshandling, men er en nødvendighed for at sikre verdens fremtid, som må indebære disse landes reale ligestilling og selvstændige udvikling. Den tid er ved at gå i graven, hvor man kunne tillade sig at opfatte dem som ydmyge leverandører af råstoffer og arbejdskraft. Om ikke andet burde oliekrisen have belært dem, der fortsat lever i fortiden, om denne side af sagen. Verdensordenen kan ikke længere være baseret på industrielt udviklede landes imperialistiske udbytning af råstofproducentlande.

Denne almene fordømmelse af imperialismens metoder har i de senere år fundet særligt udtryk i FN, og man har dér vedtaget resolution efter resolution om nødvendigheden af støtte til den industrielle udvikling. Sidste år vedtoges et forslag stillet af Sovjetunionen om, at stormagterne skulle nedskære deres militære udgifter med 10 pct. og overlade disse summer til udviklingsarbejdet. Selv om denne resolution ikke er blevet virkeliggjort i kraft af to af stormagternes holdning, nemlig USA's og Kinas, ligger der dog deri en idé, som man hellere havde set regeringen udnytte i denne forbindelse.

Men det lovforslag, der her fremsættes, er i modstrid med de bestræbelser, som FN giver udtryk for, og det forringer endnu mere Danmarks muligheder for at opfylde FN's mål, som hr. Stinus rigtigt har gjort opmærksom på. Det, at man vil holde hjælpen på 1973-niveau, betyder jo under de rådende inflationsforhold et fald, og selv med alle de krumspring, som gøres i udenrigsministerens bemærkninger og i en række ordføreres taler her, kan man ikke komme uden om, at her er tale om en nedskæring.